

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6923/2024
15.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из места ... – град Врање, чији је пуномоћник Катарина Стојменовић, адвокат из ..., против туженог Града Врања, кога заступа Градско правобранилаштво Града Врања, ради утврђења по тужби и противтужби, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 1626/23 од 30.11.2023. године, у седници одржаној 15.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 1626/23 од 30.11.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Врању Гж 1626/23 од 30.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1084/22 од 12.06.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је тужени изградњом локалног пута Врање – Дубница – Горњи Вртогош – Давидовац изузео из права својине тужиоца део кп.бр. .. к.о. ..., површине 77 м2, у мерама и границама одређеним у том ставу изреке, те је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде за одузети део парцеле исплати 8.573,18 динара са законском затезном каматом почев од 12.06.2023. године па до исплате. Ставом другим изреке, усвојен је и противтужбени захтев и утврђено да је тужени Град Врање носилац права јавне својине на делу кп. бр. .. из лн.бр. .. к.о. ... у мерама и границама одређеним у изреци, што је тужилац дужан да призна и трпи да се тужени Град Врање упише у евиденцију непокретности као титулар права јавне својине на делу означене парцеле. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Решењем Вишег суда у Врању Гж 1626/23 од 30.11.2023. године, одбијене је као неоснована жалба тужиоца и потврђено решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде.

Против правноснажног решења о трошковима поступка, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са

предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Ценићи разлоге тужиоца за одлучивање о ревизији као посебној, Врховни суд је нашао да за овакво одлучивање нису испуњени услови из цитиране законске одредбе. Решење којим се одлучује о захтевима странака за накнаду трошкова поступка доноси се на основу одредаба Закона о парничном поступку. Овим законом су регулисана правила одлучивања о захтевима странака за накнаду трошкова док се посебна ревизија може изјавити само због погрешне примене материјалног права. Одлука о трошковима поступка условљена је оценом суда о оправданости настанка трошкова, покретањем и вођењем судског поступка, узимањем у обзир не само чињенице признања тужбеног захтева, већ и других релевантних околности о процесном држању странака. Имајући у виду да се ревизијом побија одлука о трошковима поступка коју је суд засновао на оцени да су странке успеле са својим захтевима, те да је тужени одмах по пријему тужбе, у противтужби признао тужбени захтев, као и да је о накнади трошкова одлучено применом члана 153. Закона о парничном поступку, Врховни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији против овог решења применом одредбе члана 404. став 1. овог закона.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 28. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана је прописано да се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев. Право на подношење ревизије у смислу цитираних одредаба оцењује се становишта вредности главног потраживања, а не споредних потраживања међу која спадају и трошкови поступка.

Имајући у виду да је ревизија изјављена против одлуке о трошковима поступка, која не чини главни захтев и која не представља решење против кога се ревизија може изјавити по члану 420. ЗПП, ревизија тужиоца је недозвољена.

Стога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић